Kedves Ballagó diákok!

Úgy döntöttem, hogy ebben a különleges tanévben, különleges beszéddel búcsúzom tőletek. Egy mesét mondok nektek.

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy iskola.

De nem akármilyen iskola volt ám! Olyan öreg és bölcs, hogy ebben a tanévben ünnepelte éppen a századik születésnapját. Száz esztendő alatt sok-sok gyermek fordult meg falai között. A folyosók őrizték nevetésüket, a tantermek emlékeztek kérdéseikre, a falak pedig titokban megőrizték álmaikat.

Ebbe az iskolába érkezett nyolc évvel ezelőtt egy csapat aprócska vándor. Olyan kicsik voltak még, hogy a hátizsák néha nagyobbnak tűnt náluk. Az iskola népe csak így nevezte őket: Mazsolák.

Az iskola kapujában állt egy Kapuőr, akinek szemében annyi bölcsesség csillogott, mint égen a csillag.

– Ha beléptek ezen a kapun – mondta –, különleges utazás kezdődik számotokra. Lesznek próbák, lesznek akadályok, de aki kitart, az megtalálja a saját kincsét.

A Mazsolák kíváncsian léptek be.

Az első esztendőkben az Írás Erdőjén kellett átvágniuk. A betűk néha összekeveredtek, a sorok elbújtak, a helyesírás manói pedig olykor csintalankodtak velük.

Később elérkeztek a Számok Hegyéhez. A szorzótábla meredek ösvényein kapaszkodtak felfelé, és bizony előfordult, hogy egy-egy feladat keményebbnek bizonyult még a hétfejű sárkánynál is.

De amikor elfáradtak, mindig akadt valaki, aki segített nekik.

A tanítók olyanok voltak, mint a mesebeli jótündérek. Nem varázspálcával dolgoztak, hanem türelemmel, biztatással és szeretettel.

Később újabb kalandok és újabb próbatételek következtek. Mentek, mendegéltek és átkeltek a Történelem Hídján, ahol régi korok hősei integettek nekik.

Behajóztak az Irodalom Tavára, ahol versek, regények, novellák úsztak a víz tükrén.

Felnéztek a Tudományok Csillagaira, és rájöttek, hogy a világ sokkal nagyobb és érdekesebb, mint korábban gondolták.

Kereseték a kincset hetedhét országon innen és túl, még Szlovákiába is eljutottak.

A kincs keresése közben pedig nemcsak olvasni, számolni vagy gondolkodni tanultak meg.

Megtanulták, hogyan legyenek jó barátok, hogyan segítsenek egymásnak, hogyan álljanak fel, ha elesnek. És hogyan higgyenek magukban akkor is, amikor valami nem sikerül elsőre.

Teltek-múltak az évek. A kis Mazsolákból lassan fiatal emberek lettek.

És egyszer csak elérkezett a nap, amikor ismét ott álltak az iskola kapujában.

A kapuban most egy másik Kapuőr várta őket. Mosolyogva nézett végig rajtuk, majd ezt kérdezte: Megtaláltátok a kincset?

A vándorok csodálkozva néztek rá, de a Kapuőr így folytatta:

- A legnagyobb kincs nem az út végén vár rátok, hanem bennetek van. A tudásotokban. A kíváncsiságotokban. A bátorságotokban. A barátságaitokban. Abban, hogy megtanultatok kérdezni, gondolkodni, dolgozni, hibázni és újrakezdeni. Ezt a kincset senki sem veheti el tőletek.

Most a Kapuőr kitárja előttetek a kaput.

A kapun túl új utak, új iskolák, új kalandok és új álmok várnak rátok.

A százéves iskola pedig büszkén néz utánatok és közben erre gondol:

Ma útrakelnek, a kis mazsolákból bátor vándorrá vált gyermekeim. Magukkal viszik mindazt, amit itt kaptak. A mesét innen már ők írják tovább, ők alakítják. Remélem boldogan élnek, …. és sokszor eszükbe jutnak majd az itt töltött évek.